

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 1 sierpnia 2022 r. *

Odwołanie – Interwencja – Pomoc państwa – System pomocy wprowadzony w życie przez Królestwo Belgii – Dopuszczenie interwencji w ramach postępowania odwoławczego od wyroku Sądu – Uchylenie orzeczenia Sądu – Przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania – Decyzja Sądu odmawiająca włączenia do akt sprawy uwag na piśmie przedstawionych przez interwenienta w postępowaniu odwoławczym w przedmiocie wyroku, w którym przekazano sprawę do ponownego rozpoznania – Dorozumiana decyzja Sądu odmawiająca przyznania interwenientowi w postępowaniu odwoławczym statusu interwenienta przed Sądem – Dopuszczalność odwołania – Status interwenienta przed Sądem przysługujący interwenientowi w postępowaniu odwoławczym

W sprawie C-32/22 P(I)

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 57 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 10 stycznia 2022 r.,

Anheuser-Busch InBev SA/NV, z siedzibą w Brukseli (Belgia),

Ampar BVBA, z siedzibą w Leuven (Belgia),

które reprezentowali A. von Bonin, Rechtsanwalt, O.W. Brouwer, A. Pliego Selie oraz T.C. van Helfteren, advocaten,

wnoszące odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania były:

Magnetrol International NV, z siedzibą w Zele (Belgia), którą reprezentowali H. Gilliams oraz L. Goossens, advocaten,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Komisja Europejska, którą reprezentowali P.-J. Loewenthal oraz F. Tomat, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

* Język postępowania: angielski.

w składzie: K. Lenaerts, prezes, L. Bay Larsen (sprawozdawca), wiceprezes, A. Arabadjiev, C. Lycourgos, E. Regan, I. Jarukaitis, N. Jääskinen oraz I. Ziemele, prezesi izb, M. Ilešič, P.G. Xuereb, N. Piçarra, L.S. Rossi, A. Kumin, N. Wahl i O. Spineanu-Matei, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 14 lipca 2022 r.,

wydaje następujące

Postanowienie

- 1 W odwołaniu spółki Anheuser-Busch InBev SA/NV i Ampar BVBA wnoszą o uchylenie decyzji Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 grudnia 2021 r., w której Sąd odmówił przyznania im statusu interwenienta w sprawie T-263/16 RENV i włączenia do akt tej sprawy przedstawionych przez te spółki uwag na piśmie w przedmiocie wniosków, jakie wynikają z wyroku Trybunału z dnia 16 września 2021 r., Komisja/Belgia i Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741), dla rozstrzygnięcia sporu w rzeczonyj sprawie (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

Ramy prawne

- 2 Artykuł 1 § 2 lit. c) regulaminu postępowania przed Sądem stanowi, że do celów tego regulaminu przez „stronę” i „strony”, używane bez innego oznaczenia, rozumie się każdą stronę postępowania, w tym interwenientów.
- 3 Artykuł 60 tego regulaminu przewiduje, że terminy procesowe przedłuża się o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość.
- 4 Artykuł 79 rzeczonyj regulaminu postępowania stanowi:
„W Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej publikuje się informację zawierającą datę złożenia skargi wszczynającej postępowanie, nazwiska lub nazwy stron głównych, żądania skargi oraz zwięzłe omówienie zarzutów i głównych argumentów na poparcie skargi”.
- 5 Artykuły 142–145 tego regulaminu określają zasady regulujące interwencję przed Sądem.
- 6 Artykuł 143 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem stanowi, że „[w]niosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta składa się w terminie sześciu tygodni od publikacji, o której mowa w art. 79”.
- 7 Zgodnie z art. 215 tego regulaminu postępowania:
„W przypadku uchylenia przez Trybunał Sprawiedliwości wyroku lub postanowienia Sądu i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd – Sąd jest związany orzeczeniem przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania”.

8 Artykuł 217 wspomnianego regulaminu ma następujące brzmienie:

„§ 1. Jeżeli orzeczenie, które zostało następnie uchylone przez Trybunał Sprawiedliwości, zostało wydane po zamknięciu przed Sądem pisemnego etapu postępowania obejmującego istotę sprawy, strony postępowania przed Sądem mogą w terminie dwóch miesięcy od doręczenia orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości przedstawić na piśmie uwagi w przedmiocie wniosków, jakie z tego wyroku wynikają dla rozstrzygnięcia sporu. Termin ten nie może zostać przedłużony.

[...]

§ 3. Jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami, prezes może zezwolić na przedstawienie uzupełniających uwag na piśmie”.

9 Artykuł 219 tego regulaminu postępowania stanowi:

„Sąd orzeka o kosztach postępowania przed Sądem oraz postępowania odwoławczego przed Trybunałem Sprawiedliwości”.

Okoliczności powstania sporu

10 W decyzji (UE) 2016/1699 z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie programu pomocy państwa dotyczącego zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) wdrożonego przez Belgię (Dz.U. 2016, L 260, s. 61, zwanej dalej „sporną decyzją”) Komisja Europejska stwierdziła, że niektóre zwolnienia przyznane przez Królestwo Belgii stanowią system pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, który jest niezgodny z rynkiem wewnętrznym i został wprowadzony w życie z naruszeniem art. 108 ust. 3 TFUE. Komisja nakazała odzyskanie przyznanej w ten sposób pomocy od beneficjentów, których ostateczny wykaz miał zostać sporządzony w późniejszym terminie przez Królestwo Belgii.

Postępowanie przed Sądem i przed Trybunałem oraz zaskarżona decyzja

11 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 22 marca i 25 maja 2016 r. Królestwo Belgii i spółka Magnetrol International NV wniosły skargi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji, które zarejestrowano pod sygnaturami odpowiednio T-131/16 i T-263/16.

12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 12 lipca 2016 r. spółki Anheuser-Busch InBev i Ampar wniosły skargę o stwierdzenie nieważności tej decyzji, którą zarejestrowano pod sygnaturą T-370/16.

13 Pismem z dnia 20 lutego 2018 r. sekretarz Sądu poinformował je, że prezes izby Sądu rozpatrującej sprawę postanowił zawiesić postępowanie w sprawie T-370/16 do czasu rozstrzygnięcia sporu w sprawach T-131/16 i T-263/16.

14 Postanowieniem z dnia 17 maja 2018 r. prezes siódmej izby Sądu w składzie powiększonym postanowił połączyć sprawy T-131/16 i T-263/16 do celów ustnego etapu postępowania i wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.

15 Wyrokiem z dnia 14 lutego 2019 r., Belgia i Magnetrol International/Komisja (T-131/16 i T-263/16, EU:T:2019:91), Sąd stwierdził nieważność spornej decyzji.

- 16 W dniu 24 kwietnia 2019 r. Komisja wniosła odwołanie od tego wyroku. Odwołanie to zostało zarejestrowane pod sygnaturą C-337/19 P.
- 17 Postanowieniami z dnia 15 października 2019 r., Komisja/Belgia i Magnetrol International, prezes Trybunału dopuścił spółki Anheuser-Busch InBev, Ampar, Atlas Copco Airpower NV i Atlas Copco AB (C-337/19 P, niepublikowanym, EU:C:2019:909), a także spółki Soudal NV i Esko-Graphics BVBA (C-337/19 P, niepublikowanym, EU:C:2019:915) do udziału w sprawie w charakterze interwenientów popierających żądania spółki Magnetrol International.
- 18 Wyrokiem z dnia 16 września 2021 r., Komisja/Belgia i Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741), Trybunał:
 - uchylił wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r., Belgia i Magnetrol International/Komisja (T-131/16 i T-263/16, EU:T:2019:91);
 - oddalił zarzuty pierwszy i drugi skargi w sprawie T-131/16 oraz zarzut pierwszy i część pierwszą zarzutu trzeciego skargi w sprawie T-263/16;
 - przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie zarzutów od trzeciego do piątego skargi w sprawie T-131/16 oraz zarzutu drugiego, części drugiej i trzeciej zarzutu trzeciego oraz zarzutu czwartego skargi w sprawie T-263/16, i
 - orzekł, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 19 W dniu 25 listopada 2021 r., na podstawie art. 217 regulaminu postępowania przed Sądem, spółki Anheuser-Busch InBev i Ampar skierowały do Sądu uwagi w przedmiocie wniosków, jakie wynikają z wyroku z dnia 16 września 2021 r., Komisja/Belgia i Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741), dla rozstrzygnięcia sporu w sprawie T-263/16 RENV (zwane dalej „przedmiotowymi uwagami”).
- 20 Pismem z dnia 6 grudnia 2021 r., które doręczono spółkom Anheuser-Busch InBev i Ampar w dniu 17 grudnia 2021 r., sekretarz Sądu poinformował je, że ponieważ uwagi te nie stanowią dokumentu przewidzianego w regulaminie postępowania przed Sądem, prezes izby Sądu rozpoznającej sprawę postanowił nie włączać tych uwag do akt sprawy.
- 21 Pismem z dnia 29 grudnia 2021 r., skierowanym do prezesa Sądu i jego członków, spółki Anheuser-Busch InBev i Ampar zwróciły się, powołując się między innymi na postanowienie prezesa Trybunału z dnia 15 października 2019 r., Komisja/Belgia i Magnetrol International (C-337/19 P, niepublikowane, EU:C:2019:909), oraz na orzecznictwo Sądu, po pierwsze, o sprostowanie „błędu”, którego dopuścił się Sąd, a po drugie, o potwierdzenie ich statusu interwenientów w postępowaniu przed Sądem, przy czym wniosły o udzielenie odpowiedzi w terminie pięciu dni.

Żądania stron

- 22 Spółki Anheuser-Busch InBev i Ampar wnoszą do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonej decyzji oraz
 - stwierdzenie, że wnoszące odwołanie zachowały status interwenienta w sprawie T-263/16 RENV po przekazaniu tej sprawy Sądowi przez Trybunał do ponownego rozpoznania.
- 23 Komisja wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołania oraz
 - obciążenie spółek Anheuser-Busch InBev i Ampar kosztami postępowania.
- 24 Spółka Magnetrol International, która nie przedstawia formalnie żądań, uważa, że Trybunał powinien potwierdzić status interwenienta przysługujący spółkom Anheuser-Busch InBev i Ampar w sprawie T-263/16 RENV.

W przedmiocie odwołania

W przedmiocie dopuszczalności odwołania

Argumentacja

- 25 Komisja podnosi zarzut niedopuszczalności odwołania.
- 26 Komisja utrzymuje, że o ile art. 57 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej stanowi, że każda osoba, której wniosek interwencyjny został oddalony, może wnieść odwołanie od orzeczenia Sądu oddalającego ów wniosek, o tyle w niniejszym przypadku wnoszące odwołanie nie złożyły takiego wniosku do Sądu.
- 27 Sąd wydał tylko jedną decyzję, a mianowicie postanowił nie włączać do akt sprawy T-263/16 RENV przedmiotowych uwag. Tymczasem odwołanie nie zostało wniesione od tej decyzji. Ponadto taka decyzja nie jest jedną z decyzji, o których mowa w art. 56 i 57 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a zatem nie może być przedmiotem odwołania.
- 28 Celem analizowanego tu odwołania jest w rzeczywistości obejście decyzji wydanej przez prezesa izby Sądu rozpatrującej sprawę o zawieszeniu postępowania w sprawie T-370/16 do czasu rozstrzygnięcia sporu w sprawach T-131/16 i T-263/16, podczas gdy decyzja ta również nie może być przedmiotem odwołania. Ryzyko takiego obejścia zostało już wskazane w pkt 19 postanowienia prezesa Trybunału z dnia 10 września 2019 r., Rada/K. Chrysostomides & Co. i in. (C-597/18 P, niepublikowanego, EU:C:2019:743), przy rozpatrywaniu wniosku interwencyjnego złożonego przez stronę skarżącą w sprawie zawieszonyj w następstwie określenia niektórych spraw jako sprawy „pilotażowe”.

29 Zdaniem spółek Anheuser-Busch InBev i Ampar decyzja Sądu o niewłączeniu do akt sprawy T-263/16 RENV przedmiotowych uwag stanowi odmowę dopuszczenia tych spółek do sprawy w charakterze interwenientów, od której to odmowy można wnieść odwołanie na podstawie art. 57 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Ocena

30 Na wstępie w celu zbadania dopuszczalności odwołania należy określić zakres decyzji zawartej w piśmie sekretarza Sądu z dnia 6 grudnia 2021 r.

31 W tym względzie należy zauważyć, że art. 217 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem stanowi, że jeżeli po zamknięciu przed Sądem pisemnego etapu postępowania obejmującego istotę sprawy Trybunał uchyla orzeczenie Sądu i postanawia przekazać mu sprawę do ponownego rozpoznania, strony postępowania przed Sądem mogą w terminie dwóch miesięcy od doręczenia orzeczenia Trybunału przedstawić na piśmie uwagi w przedmiocie wniosków, jakie z tego wyroku wynikają dla rozstrzygnięcia sporu.

32 Tymczasem bezsporne jest, po pierwsze, że niniejszy przypadek odpowiada przypadkowi, o którym mowa w tym przepisie, a po drugie, że przedmiotowe uwagi zostały złożone w terminie przewidzianym w tym przepisie, przedłużonym o określony w art. 60 tego regulaminu postępowania termin uwzględniający odległość, wobec czego podstawą nieuwzględnienia tych uwag nie jest ich spóźnione złożenie.

33 Z powyższego wynika, że ponieważ pismo sekretarza Sądu z dnia 6 grudnia 2021 r. dotyczy odmowy włączenia przez Sąd przedmiotowych uwag do akt sprawy T-263/16 RENV ze względu na to, iż stanowią one dokument nieprzewidziany w regulaminie postępowania przed Sądem, owo pismo, pomimo jego skrótowego charakteru, należy traktować jako zawierające decyzję Sądu odmawiającą przyznania wnoszącym odwołanie statusu interwenientów w tej sprawie, który to status – jak twierdzą wnoszące odwołanie – nabyły z mocy prawa wskutek dopuszczenia ich do udziału w charakterze interwenientów w postępowaniu odwoławczym w sprawie C-337/19 P.

34 W tym kontekście, zważywszy, że rozpatrywane tu odwołanie kwestionuje to pismo w całości i wskazuje między innymi na nieprawidłowość odmowy włączenia przez Sąd przedmiotowych uwag do akt sprawy T-263/16 RENV, należy uznać, iż owo odwołanie ma na celu uchylenie zaskarżonej decyzji nie tylko w zakresie, w jakim odmawia ona wnoszącym odwołanie przyznania statusu interwenienta w tej sprawie, ale również w zakresie, w jakim odmawia ona włączenia tych uwag do akt wspomnianej sprawy.

35 Należy zatem oddalić argument Komisji, zgodnie z którym rozpatrywane tu odwołanie jest skierowane przeciwko decyzji, której Sąd nie wydał.

36 Co się tyczy prawa do wniesienia odwołania od zaskarżonej decyzji, art. 57 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej stanowi, że każda osoba, której wniosek interwencyjny został oddalony, może wnieść do Trybunału odwołanie od tego orzeczenia.

37 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że w zaskarżonej decyzji Sąd nie oddalił wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, ponieważ wnoszące odwołanie nie złożyły takiego wniosku do Sądu.

- 38 Niemniej jednak należy również wskazać, że zakres zawartej w piśmie sekretarza Sądu z dnia 6 grudnia 2021 r. decyzji odmawiającej przyznania wnoszącym odwołanie statusu interwenienta w sprawie T-263/16 RENV jest podobny do zakresu, jaki miałyby decyzja Sądu oddalająca wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta złożony przez wnoszące odwołanie, a mianowicie obie te decyzje pozbawiają stronę, która twierdzi, że powinna korzystać na podstawie art. 40 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ze szczególnej pozycji procesowej ze względu na swój interes w rozstrzygnięciu sprawy, wszystkich związanych z tą pozycją praw.
- 39 Ponadto, gdy Trybunał uznał odwołanie za zasadne, uchylił orzeczenie Sądu i przekazał mu sprawę do ponownego rozpoznania, nie można racjonalnie oczekiwać od interwenienta w postępowaniu odwoławczym, który uważa, że z mocy prawa przysługuje mu status interwenienta przed Sądem, iż złoży on formalnie do Sądu wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta wyłącznie po to, by móc wnieść, na podstawie art. 57 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, odwołanie od orzeczenia oddalającego ten wniosek.
- 40 W każdym razie Sąd mógłby bowiem jedynie oddalić taki wniosek jako spóźniony, ponieważ art. 143 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem w związku z art. 79 tego regulaminu przewiduje, że wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta należy złożyć w terminie sześciu tygodni od publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* komunikatu zawierającego informację o dacie złożenia skargi wszczynającej postępowanie w danej sprawie.
- 41 W tym kontekście uznanie, że interwenient w postępowaniu odwoławczym w danej sprawie, który twierdzi, iż przysługuje mu z mocy prawa status interwenienta przed Sądem w następstwie przekazania tej sprawy owemu sądowi do ponownego rozpoznania, nie może wnieść odwołania na podstawie art. 57 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej od decyzji Sądu odmawiającej mu tego statusu z tego tylko powodu, że Sąd formalnie nie oddalił wniosku o dopuszczenie go do sprawy w charakterze interwenienta, pozbawiłoby zainteresowaną stronę wszelkiej ochrony sądowej, która pozwala jej bronić przed Sądem uprawnień procesowych, przysługujących jej – jak twierdzi – na mocy art. 40 tego statutu, tym bardziej że celem art. 57 akapit pierwszy wspomnianego statutu jest właśnie zapewnienie tej ochrony.
- 42 W przypadku bowiem, gdyby wspomniany interwenient w postępowaniu odwoławczym słusznie powołał się na swój status interwenienta przed Sądem w sprawie, która została przekazana Sądowi przez Trybunał do ponownego rozpoznania, którą to kwestię należy rozstrzygnąć na etapie merytorycznego rozpoznawania analizowanego tu odwołania, wobec czego nie można jej rozstrzygnąć na etapie oceny jego dopuszczalności, nie pozostałby mu żaden inny środek zaskarżenia w celu dochodzenia swoich uprawnień procesowych wynikających z art. 40 tego statutu.
- 43 Otóż w pierwszej kolejności interwenient w postępowaniu odwoławczym nie może wnieść, na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, odwołania od decyzji Sądu odmawiającej mu statusu interwenienta w sprawie, która została przekazana Sądowi przez Trybunał do ponownego rozpoznania.
- 44 Przepis ten przewiduje, że odwołanie może zostać wniesione od orzeczeń Sądu kończących postępowanie w sprawie oraz od orzeczeń Sądu rozstrzygających kwestie merytoryczne jedynie w części lub rozstrzygających kwestię proceduralną dotyczącą zarzutu braku kompetencji lub niedopuszczalności.

- 45 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja nie kończy postępowania przed Sądem w sprawie T-263/16 RENV i że nie rozstrzyga ona, nawet w części, kwestii merytorycznych w tej sprawie.
- 46 Ponadto, o ile decyzja ta rzeczywiście rozstrzyga kwestię proceduralną związaną z tym, czy wnoszącym odwołanie przysługuje status interwenientów przed Sądem, o tyle kwestia ta nie odnosi się do zarzutu braku właściwości lub do zarzutu niedopuszczalności.
- 47 Trybunał orzekł zaś, że wniesione na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołania od orzeczeń Sądu rozstrzygających kwestię proceduralną o charakterze odmiennym od charakteru kwestii proceduralnych, do których odsyła ten przepis, należy odrzucić jako niedopuszczalne (zob. podobnie postanowienie z dnia 4 października 1999 r., Komisja/ADT Projekt, C-349/99 P, EU:C:1999:475, pkt 10, 11; a także wyrok z dnia 8 stycznia 2002 r., Francja/Monsanto i Komisja, C-248/99 P, EU:C:2002:1, pkt 46).
- 48 Ponadto należy zauważyć, że rozstrzygając kwestię proceduralną dotyczącą zarzutu braku właściwości lub zarzutu niedopuszczalności, Sąd orzeka w przedmiocie wniosku jednej ze stron, którego celem jest zakończenie postępowania bez merytorycznego rozpoznania sprawy, w związku z czym musi być możliwe przekazanie takiego orzeczenia Trybunałowi bez oczekiwania na ewentualne orzeczenie co do istoty sprawy. Nie ma to natomiast miejsca w przypadku decyzji rozstrzygającej kwestię proceduralną dotyczącą interwencji.
- 49 Trybunał uznał zatem, że orzeczenie, w którym Sąd uwzględnił wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, nie może być przedmiotem odwołania wniesionego na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. podobnie wyrok z dnia 29 lipca 2019 r., Bayerische Motoren Werke i Freistaat Sachsen/Komisja, C-654/17 P, EU:C:2019:634, pkt 29, 30).
- 50 W świetle powyższych rozważań takie rozwiązanie należy zastosować również do odwołania wniesionego od decyzji Sądu odmawiającej przyznania interwenientowi w postępowaniu odwoławczym statusu interwenienta w sprawie przekazanej Sądowi przez Trybunał do ponownego rozpoznania.
- 51 W drugiej kolejności wniesienie na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołania od orzeczenia kończącego postępowanie, w ramach którego zainteresowana osoba twierdzi, że posiada status interwenienta, nie może zapewnić tej osobie wystarczającej ochrony sądowej, ponieważ ów środek zaskarżenia przysługuje wyłącznie stronom postępowania przed Sądem, a skorzystanie z niego nie pozwoliłoby w żadnym razie na zachowanie racji bytu ewentualnej interwencji w postępowaniu przed Sądem, zapewniając jej dopuszczenie na etapie postępowania, na którym owa interwencja może skutecznie przyczynić się do prowadzenia postępowania przed Sądem.
- 52 W świetle powyższego może być przedmiotem odwołania na podstawie art. 57 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej decyzja, w której Sąd, odmawiając włączenia do akt sprawy – która została mu przekazana do ponownego rozpoznania przez Trybunał po uchyleniu jego orzeczenia – uwag interwenienta w postępowaniu odwoławczym na tej podstawie, że owe uwagi stanowią dokument nieprzewidziany w regulaminie postępowania przed Sądem, odmawia tym samym w sposób dorozumiany owemu interwenientowi statusu interwenienta w tej sprawie.

- 53 Okoliczność, że osoba ta wniosła skargę o stwierdzenie nieważności, której zbadanie Sąd zawiesił w oczekiwaniu na wydanie orzeczenia w postępowaniu, w ramach którego osoba ta twierdzi, iż przysługuje jej status interwenienta, nie może, wbrew twierdzeniom Komisji, stanowić przeszkody dla wniesienia takiego odwołania od orzeczenia Sądu odmawiającego jej tego statusu.
- 54 Prawdą jest, że zasada należytego sprawowania wymiaru sprawiedliwości zostałaby naruszona, gdyby strony skarżące w sprawach zawieszonych w następstwie określenia niektórych spraw jako spraw „pilotażowych” były upoważnione do występowania w tych sprawach w charakterze interwenientów ze względu na samą tę okoliczność (zob. podobnie postanowienie prezesa Trybunału z dnia 10 września 2019 r., Rada/K. Chrysostomides & Co. i in., C-597/18 P, niepublikowane, EU:C:2019:743, pkt 19).
- 55 Jednakże, po pierwsze, stwierdzenie to dotyczy zasadności decyzji odmawiającej przyznania statusu interwenienta osobie, która twierdzi, że status ten jej przysługuje, wobec czego nie ma ono znaczenia dla oceny dopuszczalności odwołania wniesionego od tej decyzji.
- 56 Po drugie, wprawdzie Komisja podnosi w istocie, że dopuszczalność takiego odwołania pozwoliłaby w praktyce na zakwestionowanie przed Trybunałem orzeczenia Sądu zawieszającego rozpoznanie sprawy, podczas gdy nie można wnieść od niego odwołania, należy jednak zauważyć, iż w przypadku uchylenia orzeczenia Sądu odmawiającego skarżącemu w danej sprawie statusu interwenienta w innej sprawie przed Sądem takie orzeczenie zawieszające nadal wywoływałoby wszystkie skutki.
- 57 W świetle wszystkich tych okoliczności należy oddalić podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności.

Co do istoty

Argumentacja

- 58 Spółki Anheuser-Busch InBev i Ampar podnoszą w ramach jedyne zarzutu, że Sąd dopuścił się dwóch naruszeń prawa dotyczących, po pierwsze, odmowy przyznania im statusu interwenienta w sprawie T-263/16 RENV, a po drugie, odmowy włączenia do akt tej sprawy uwag, które zamierzały one przedstawić w przedmiocie wniosków, jakie wynikają z wyroku z dnia 16 września 2021 r., Komisja/Belgia i Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741).
- 59 W pierwszej kolejności, jak konsekwentnie orzekł Sąd, w interesie należytego sprawowania wymiaru sprawiedliwości i ciągłości debaty procesowej leży to, by strona – jeżeli została ona dopuszczona do udziału w postępowaniu odwoławczym w charakterze interwenienta – zachowała status interwenienta w przypadku przekazania sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania po uchyleniu orzeczenia Sądu. Wobec tego wnoszące odwołanie powinny być zostać uznane za interwenientów w sprawie T-263/16 RENV bez konieczności wystąpienia do Sądu z wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.
- 60 Jak wynika z orzecznictwa Sądu, rozwiązanie to jest również uzasadnione celem umożliwienia mu rozstrzygnięcia o kosztach, w sytuacji gdy Trybunał przed przekazaniem danej sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd orzekł, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie. Otóż to właśnie miało miejsce w niniejszym przypadku.

- 61 W drugiej kolejności Sąd naruszył prawo, gdy postanowił nie włączać przedmiotowych uwag do akt sprawy. Artykuł 217 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem, który nie definiuje pojęcia „stron postępowania przed Sądem”, nie stoi bowiem na przeszkodzie temu, aby interwenienci w postępowaniu odwoławczym mogli uzyskać status „stron postępowania przed Sądem” przy okazji postępowania odwoławczego.
- 62 Komisja uważa, że Sąd zasadnie odmówił wnoszącym odwołanie statusu interwenienta w sprawie T-263/16 RENV.
- 63 Artykuł 217 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem zezwala bowiem, po przekazaniu Sądowi przez Trybunał sprawy do ponownego rozpoznania, na przedstawienie uwag na piśmie jedynie przez „strony postępowania przed Sądem”, a nie przez „strony postępowania przed Trybunałem” lub „strony w postępowaniu odwoławczym”. Artykuł 1 § 2 lit. c) tego regulaminu postępowania określa zakres wspomnianego art. 217 § 1, definiując pojęcia „stron” i „strony” jako oznaczające „każdą stronę postępowania, w tym interwenientów”.
- 64 Ponieważ wnoszące odwołanie nie mogą powoływać się na status „stron postępowania przed Sądem”, uwzględnienie analizowanego tu odwołania sprowadzałoby się do utworzenia kategorii interwenientów *sui generis*, która nie podlega wymogowi przestrzegania terminu przewidzianego w art. 143 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem ani wymogowi spełnienia przesłanek określonych w art. 143 § 2 tego regulaminu postępowania. Gdyby interwencja takich stron została dopuszczona, Komisja nie miałaby wówczas możliwości ustosunkowania się do przedstawionych przez nie uwag. Co więcej, takie rozwiązanie prowadziłooby w praktyce do obejścia środków zawieszających niektóre postępowania przyjętych w celu umożliwienia określenia niektórych spraw jako „pilotażowych” i priorytetowego ich rozpatrzenia.
- 65 Ponadto orzecznictwo Sądu, na które powołują się wnoszące odwołanie, ogranicza się do dwóch orzeczeń, przy czym najnowsze z nich jest przedmiotem odwołania, w ramach którego Komisja kwestionuje status interwenienta przed Sądem interwenienta w postępowaniu odwoławczym. Sytuacja wnoszących odwołanie różni się zresztą od sytuacji stron w sprawach, w których Sąd wydał te dwa orzeczenia.
- 66 Poza tym przyjęte przez Sąd rozwiązanie nie narusza podstawowych uprawnień procesowych stron, ponieważ mogły one wystąpić przed Sądem w charakterze interwenientów zgodnie z procedurą przewidzianą w regulaminie postępowania przed Sądem pod warunkiem zachowania terminów obowiązujących w tym postępowaniu.

Ocena

- 67 Artykuł 1 § 2 lit. c) regulaminu postępowania przed Sądem stanowi, że do celów tego regulaminu przez „stronę” i „strony”, używane bez innego oznaczenia, rozumie się każdą stronę postępowania, w tym interwenientów.
- 68 Jednakże ten przepis o charakterze generalnym nie precyzuje przypadków, w których Sąd powinien przyznać danej osobie status interwenienta w postępowaniu przed nim.
- 69 W tym względzie, o ile art. 142–145 tego regulaminu postępowania regulują system interwencji w postępowaniu przed Sądem, określając zasady dotyczące składania wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta i ich badania, o tyle nie dotyczą one statusu, jaki należy

przyznać osobom, które Trybunał dopuścił do udziału w sprawie w charakterze interwenientów na etapie postępowania odwoławczego, w sytuacji gdy Trybunał uznał odwołanie za zasadne, uchylił orzeczenie Sądu i przekazał mu sprawę do ponownego rozpoznania.

- 70 Podobnie art. 217 i 218 tego regulaminu postępowania, których celem jest określenie przebiegu postępowania i zasad mających do niego zastosowanie w ramach postępowań prowadzonych po uchyleniu orzeczenia Sądu i przekazaniu mu sprawy do ponownego rozpoznania, również nie zawierają normy określającej status przysługujący w takich postępowaniach interwenientom w postępowaniu odwoławczym.
- 71 W tym kontekście należy zauważyć, że – jak podkreślają wnoszące odwołanie – badanie przez Sąd sprawy w następstwie orzeczenia Trybunału uchylającego orzeczenie Sądu i przekazującego mu tę sprawę do ponownego rozpoznania stanowi kontynuację postępowania odwoławczego prowadzonego przed Trybunałem.
- 72 Ciągłość ta została wyraźnie odzwierciedlona w regulaminie postępowania przed Sądem. Przede wszystkim z art. 215 tego regulaminu postępowania wynika, że Sąd jest bezpośrednio związany orzeczeniem Trybunału uchylającym orzeczenie Sądu i przekazującym mu sprawę do ponownego rozpoznania. Następnie, zgodnie z art. 217 owego regulaminu postępowania, termin na przedstawienie uwag w przedmiocie wniosków, jakie wynikają z tego orzeczenia Trybunału dla rozstrzygnięcia sporu, biegnie od dnia doręczenia wspomnianego orzeczenia. Wreszcie, art. 219 tego regulaminu postępowania przewiduje, że Sąd orzeka o kosztach nie tylko postępowania przed Sądem, ale również postępowania odwoławczego przed Trybunałem.
- 73 Ponadto zgodnie z art. 61 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku uchylenia przez Trybunał orzeczenia Sądu i przekazania mu sprawy do ponownego rozpoznania Sąd jest związany orzeczeniem Trybunału co do kwestii prawnych.
- 74 W związku z tym do Sądu należy, przy ponownym rozpatrzeniu skargi w pierwszej instancji w następstwie przekazania mu sprawy do ponownego rozpoznania, określenie konsekwencji, jakie wyrok Trybunału orzekającego w przedmiocie odwołania będzie miał dla wyniku sporu między stronami.
- 75 Przedstawienie w tych ramach uwag przez strony, możliwe na podstawie art. 217 regulaminu postępowania przed Sądem, ma właśnie na celu umożliwienie stronom zaprezentowania stanowiska w przedmiocie tych konsekwencji dla wyniku owego sporu oraz uzupełnienie informacji posiadanych w tym względzie przez Sąd.
- 76 Przepis ten ma zatem na celu zapewnienie – na wzór art. 172 regulaminu postępowania przed Trybunałem, który upoważnia każdą ze stron w danej sprawie przed Sądem, mającą interes prawny w uwzględnieniu lub oddaleniu odwołania, do przedstawienia odpowiedzi na odwołanie przed Trybunałem – ciągłości debaty procesowej przy rozpatrywaniu tej samej sprawy przed sądami Unii.
- 77 Otóż w pierwszej kolejności przyznanie przez Trybunał statusu interwenienta danej osobie zakłada, na podstawie art. 40 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, że osoba ta może uzasadnić interes w rozstrzygnięciu sprawy przedłożonej Trybunałowi.

- 78 W związku z tym odmówienie interweniencji w postępowaniu odwoławczym statusu interwenienta przed Sądem, w sytuacji gdy Trybunał przekazał Sądowi sprawę do ponownego rozpoznania, skutkuje pozbawieniem tej osoby – zważywszy, że owa osoba nie jest już w stanie złożyć wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta w postępowaniu przed Sądem z powodu wskazanego w pkt 40 niniejszego postanowienia – wszelkiej możliwości przedstawienia Sądowi uwag w przedmiocie wniosków, jakie wynikają z orzeczenia Trybunału, które przecież dotyczą jej interesów.
- 79 Artykuł 40 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej przewiduje ponadto, że osoby, które uzasadnią interes, mogą interweniować w „sprawach”. Tymczasem, jak wynika z art. 55 i 56 tego statutu, a przynajmniej z ich wersji w języku francuskim, pojęcie „sprawy” – w zakresie, w jakim dotyczy ono sporu między stronami – różni się od pojęcia „postępowania”, które dotyczy postępowania zawisłego przed sądem rozpoznającym sprawę.
- 80 Prawdą jest, że nie można całkowicie wykluczyć, iż w niektórych przypadkach, w szczególności gdy Trybunał wydał ostateczne orzeczenie w przedmiocie niektórych aspektów sprawy przed przekazaniem jej Sądowi do ponownego rozpoznania, interwenient w postępowaniu odwoławczym nie ma już interesu w rozstrzygnięciu sprawy przed Sądem. Okoliczność ta nie może jednak sama w sobie uzasadniać tego, że interwenient w postępowaniu odwoławczym nie może zostać uznany za interwenienta w sprawie, którą Trybunał przekazał Sądowi do ponownego rozpoznania, ponieważ to do sądów Unii należy zbadanie w toku postępowania, czy interes uzasadniający interwencję nadal istnieje (zob. podobnie wyrok z dnia 8 lipca 1999 r., Hüls/Komisja, C-199/92 P, EU:C:1999:358, pkt 52–55).
- 81 W niniejszym przypadku, jak podkreślają wnoszące odwołanie, ich wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta przed Trybunałem został uwzględniony ze względu na to, że miały one interes w tym, by orzeczone przez Sąd stwierdzenie nieważności spornej decyzji ze skutkiem *ex tunc* i *erga omnes* stało się ostateczne (zob. podobnie postanowienie prezesa Trybunału z dnia 15 października 2019 r., Komisja/Belgia i Magnetrol International, C-337/19 P, niepublikowane, EU:C:2019:909, pkt 17), które to stwierdzenie nieważności stanowi właśnie przedmiot postępowania w sprawie T-263/16 RENV, w ramach którego wnoszące odwołanie twierdzą, że mogą interweniować.
- 82 W drugiej kolejności należy zauważyć, że przyjęte przez Sąd w zaskarżonej decyzji rozwiązanie prowadzi do uzależnienia ciągłości debaty procesowej w danej sprawie oraz zakresu skutków dopuszczenia strony w charakterze interwenienta do postępowania przed Trybunałem od podjęcia przez Trybunał, na podstawie art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, decyzji o wydaniu ostatecznego orzeczenia w sprawie lub, przeciwnie, o przekazaniu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.
- 83 Jak bowiem zauważył rzecznik generalny w pkt 87 opinii, gdy Trybunał wydaje ostateczne orzeczenie w sprawie, zamiast przekazać sprawę Sądowi do ponownego rozpoznania, interwenient w postępowaniu odwoławczym może podnieść argumenty przed sądem Unii, który ma orzec w przedmiocie skargi w pierwszej instancji, podczas gdy jest on pozbawiony takiej możliwości w przypadku skierowania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.
- 84 W trzeciej kolejności przyjęte przez Sąd rozwiązanie może tym bardziej naruszać ciągłość debaty procesowej przed sądami Unii, gdyż interwenient w postępowaniu odwoławczym powinien móc ponownie uczestniczyć – z poszanowaniem przesłanek określonych w art. 40 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i w odpowiednich przepisach regulaminu postępowania przed

- Trybunałem – w postępowaniu przed Trybunałem w przypadku odwołania wniesionego od nowego orzeczenia Sądu wydanego w następstwie przekazania mu przez Trybunał sprawy do ponownego rozpoznania, wobec czego byłby on zmuszony do uczestniczenia w postępowaniu przed sądami Unii w sposób pozbawiony ciągłości w ramach jednego i tego samego sporu.
- 85 W czwartej kolejności należy zaznaczyć, że art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem stanowi, iż jeżeli odwołanie jest bezzasadne lub jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach.
- 86 Z przepisu tego wynika a contrario, że jeżeli odwołanie jest zasadne, ale Trybunał przekazuje sprawę Sądowi do ponownego rozpoznania, Trybunał nie rozstrzyga o kosztach.
- 87 W takim przypadku do Sądu należy rozstrzygnięcie o kosztach związanych z postępowaniem odwoławczym, jak zresztą wyraźnie stanowi art. 219 regulaminu postępowania przed Sądem.
- 88 W związku z tym odmówienie interwenientowi w postępowaniu odwoławczym statusu interwenienta w sprawie, którą Trybunał przekazał Sądowi do ponownego rozpoznania, oznaczałoby – w sytuacji, gdy Trybunałowi przedstawiono żądania obciążenia innej strony kosztami tego interwenienta lub obciążenia tego ostatniego kosztami innej strony – albo że żądania te nie zostaną rozpatrzone przez sąd Unii, albo że Sąd powinien orzec w przedmiocie żądań odnoszących się do osoby, która nie jest stroną w toczącym się przed nim postępowaniu, wobec czego nie może bronić swoich żądań w toku tego postępowania.
- 89 Taka właśnie sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie.
- 90 Otóż w niniejszym przypadku wnoszące odwołanie i Komisja wniosły o obciążenie drugiej strony kosztami postępowania odwoławczego w sprawie C-337/19 P.
- 91 Ponieważ w wyroku z dnia 16 września 2021 r., Komisja/Belgia i Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741), Trybunał orzekł, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, Sąd – jak podnoszą wnoszące odwołanie – ma orzec w ramach rozpoznawania sprawy T-263/16 RENV w przedmiocie podziału kosztów związanych z postępowaniem odwoławczym w sprawie C-337/19 P między wnoszące odwołanie i inne strony tego postępowania odwoławczego.
- 92 W piątej kolejności argumenty podniesione przez Komisję przeciwko uznaniu, że interwenient w postępowaniu odwoławczym ma status interwenienta w sprawie, która została przekazana Sądowi przez Trybunał do ponownego rozpoznania, nie zasługują na uwzględnienie.
- 93 Otóż przede wszystkim wprawdzie przyznanie statusu interwenienta przed Sądem stronie występującej w charakterze interwenienta w postępowaniu odwoławczym przed Trybunałem nie jest uregulowane przepisami przewidzianymi w art. 143 regulaminu postępowania przed Sądem, nie można jednak uznać, że taka interwencja przed Sądem jest dopuszczalna bez względu na jakiegokolwiek wymogi materialne lub formalne. Zainteresowana osoba powinna bowiem zostać uprzednio dopuszczona przez Trybunał do udziału w charakterze interwenienta w prowadzonym przez niego postępowaniu na warunkach określonych w art. 40 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i w odpowiednich przepisach regulaminu postępowania przed Trybunałem.

- 94 Następnie fakt, że rozwiązanie to pozwala stronie na przedstawienie uwag, w przedmiocie których inne strony postępowania przed Sądem nie mogłyby się wypowiedzieć, jest bez znaczenia, ponieważ, po pierwsze, regulamin postępowania przed Sądem nie przyznaje w sposób ogólny prawa do udzielenia odpowiedzi na uwagi przedstawione na podstawie art. 217 tego regulaminu postępowania, a po drugie, art. 217 § 3 wspomnianego regulaminu postępowania stanowi jednak, że jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami, można zezwolić na przedstawienie uzupełniających uwag na piśmie.
- 95 Wreszcie, w odniesieniu do argumentu Komisji, że przyznanie statusu interwenienta przed Sądem interwenientowi w postępowaniu odwoławczym, który jest również skarżącym w sprawie zawieszanej przez ten sąd w ramach określenia sprawy jako „pilotażowej”, prowadziłyby do obejścia tego orzeczenia o zawieszeniu, należy zaznaczyć, że takie orzeczenie o zawieszeniu nie może skutkować uniemożliwieniem dopuszczenia tego skarżącego do udziału w postępowaniu przed sądem Unii w charakterze interwenienta, jeżeli interwencja ta powinna zostać dopuszczona na podstawie art. 40 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. podobnie postanowienie prezesa Trybunału z dnia 15 października 2019 r., Komisja/Belgia i Magnetrol International, C-337/19 P, niepublikowane, EU:C:2019:909, pkt 14, 18 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 96 W świetle powyższych elementów należy stwierdzić, że ów art. 40, poszanowanie uprawnień procesowych zagwarantowanych interwenientom przez regulamin postępowania przed Sądem oraz zasada należytego sprawowania wymiaru sprawiedliwości wymagają, w ramach spójnego związku postępowań przed Trybunałem i Sądem, aby interwenient w postępowaniu odwoławczym korzystał z mocy prawa ze statusu interwenienta przed Sądem, gdy sprawa zostaje przekazana temu sądowi do ponownego rozpoznania w następstwie uchylecia przez Trybunał orzeczenia Sądu.
- 97 Tymczasem w niniejszym przypadku bezsporne jest, po pierwsze, że postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 15 października 2019 r., Komisja/Belgia i Magnetrol International (C-337/19 P, niepublikowanym, EU:C:2019:909), spółki Anheuser-Busch InBev i Ampar zostały dopuszczone w charakterze interwenientów przed Trybunałem do udziału w sprawie C-337/19 P, a po drugie, że wyrokiem z dnia 16 września 2021 r., Komisja/Belgia i Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741), Trybunał uchylił wyrok Sądu z dnia 14 lutego 2019 r., Belgia i Magnetrol International/Komisja (T-131/16 i T-263/16, EU:T:2019:91), oraz przekazał Sądowi sprawy T-131/16 i T-263/16 do ponownego rozpoznania celem wydania przez niego rozstrzygnięcia w przedmiocie niektórych z zarzutów podniesionych w tych sprawach.
- 98 Wynika stąd, że Sąd naruszył prawo, odmawiając wnoszącym odwołanie statusu interwenienta przed Sądem w sprawie T-263/16 RENV.
- 99 W związku z tym należy uwzględnić jedyny zarzut podniesiony przez wnoszące odwołanie i uchylić zaskarżoną decyzję.

W przedmiocie sporu rozpoznawanego przez Sąd

- 100 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jeżeli Trybunał uchyli orzeczenie Sądu, może on wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala, lub skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd.

- 101 W niniejszym przypadku z pkt 96–98 tego postanowienia wynika, że spółki Anheuser-Busch InBev i Ampar mają we wspomnianej sprawie z mocy prawa status interwenienta przed Sądem i w konsekwencji dysponują wszystkimi prawami związanymi z tym statusem, w szczególności prawem do przedstawienia uwag na podstawie art. 217 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem.
- 102 W związku z tym do Sądu należy przyjęcie środków proceduralnych wynikających z posiadania przez owe spółki tego statusu.

W przedmiocie kosztów

- 103 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach.
- 104 Zgodnie z art. 138 § 1 wspomnianego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 105 Tymczasem chociaż Komisja przegrała sprawę, spółki Anheuser-Busch InBev, Ampar i Magnetrol International nie wniosły o obciążenie jej kosztami postępowania. W konsekwencji każda ze stron pokrywa własne koszty związane z niniejszym postępowaniem odwoławczym.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) postanawia, co następuje:

- 1) Uchyła się decyzję Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 grudnia 2021 r., w której Sąd odmówił spółkom Anheuser-Busch InBev SA/NV i Ampar BVBA przyznania statusu interwenienta w sprawie T-263/16 RENV i włączenia do akt tej sprawy przedstawionych przez te spółki uwag na piśmie w przedmiocie wniosków, jakie wynikają z wyroku Trybunału z dnia 16 września 2021 r., Komisja/Belgia i Magnetrol International (C-337/19 P, EU:C:2021:741), dla rozstrzygnięcia sporu w rzeczonyj sprawie.
- 2) Spółki Anheuser-Busch InBev SA/NV, Ampar BVBA i Magnetrol International NV oraz Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

Podpisy